

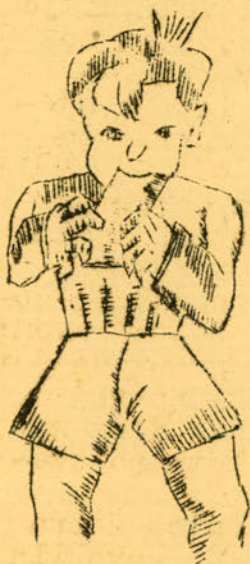
BEGUNČEK

Št.7.

Bistrica na Dravi

4.11.1945.

O ZAHVALI

Begunčka Tinčka poznate. Gotovo se še spominjate, kako se je ob selitvi tehtal v ambulantni. Sedaj ga je vedno vse taborišče polno. Kanorkoli greste po taborišču, ga lahko vidite. Majhen je, precej širok, malo krive noge ima in skuštrano glavo, roke pa do komolca v žepu. Je pa zelo poznana osebnost v našem taborišču. Vse ga pozna. Tudi angleški vojaki ga dobro poznajo. Zadnjič mu je nekdo od angl. vojakov podaril kos čokolade. Takoj je tekel domov in čokolado pokazal mami: "Ali jo lahko pojem?" je vprašal.

"Počakaj", mu je dejala mama, "ko pridejo še ostali domov, boš dal vsakemu malo. Vendar ne boš vse čokolade sam snedel?"

Ker je bil Tinček radodaren, je čokolado izročil mami, da jo razdeli opoldne po kosilu, ko bodo vsi domači zbrani pri mizi.

Po kosilu se je takoj spomnil na svojo čokolado. Lepo počasi jo je odvil in zložil srebrni papir, da ga shrani, ker se tako lepo sveti. Čokolada je bila lepo rebrasta in Tinček jo je začel lomiti. "Vsem jo bom dal, samo Špeli ne, ker še hvala nikoli ne reče, kadar kaj dobi" reče Tinček.

"To pa res ni lepo od Tobe Špela" reče mama, "da se nikoli ne zahvališ, kadar kaj dobiš. In takih Špel, ki bi samo jemale, pa nobene hvale nebi vedele imamo več na svetu", nadalje uči mama svoje otroke. "Nehvaležnost je najgrša stvar na svetu. Kako grdo je ako kdo zna samo jemati, hvaležnosti pa ne pozna. Koliko dobrega prejmemo vsak dan od ljubega Boga, pa tako malo hvaležnosti poznamo. Kakor tistih devet gobavcev, ki jih je Jezus ozdravil, ta ko smo tudi mi čestokrat nehvaležni. Zahvalna nedelja je danes, otroci, zato je naša dolžnost, da se Bogu zahvalimo za vse dobre, ki nam jih je v pretečenem letu dal. Ohranil nas je še pri življenju, da tako moremo še popraviti svoje življenje, dal nam je tudi vsega, kar za življenje potrebujemo, ko je na svetu toliko ljudi, ki nimajo kaj jesti, nimajo strehe in tudi očka in nanice nimajo več. Ako ljubemu Bogu ne bomo za vse kar nam daje hvaležni, se lahko zgodí, da nam v bodoče ne bo več naklinal svojih dobrot, kakor tudi naša Špela danes ni dobila od Tinčka čokolade, ker se nikdar ne zahvali, kadar kaj dobi," je razlagala mama svojim otrokom. Vsi so jo z zanimanjem poslušali in se zahvalili Bogu za vse kar jim je dal.

Tinček je pa podaril kos čokolade sosedovemu Tončku, Špeli jo pa ni hotel dati.

///

Č O L N I Č E K

IN V ČOLNIČEK LEP BOM SEDEL,
TJA ČEZ DRAVCO BOM VESLAL,
AJ, S SEBOJ PA VSE SPOMINE
NATE, ŽALOST, ODPELJAL.

TAM V DALJAVI BOM POPUSTIL
TE SPOMINE - IN TEDAJ:
SPET VESEL IN Z LAHKIM SRCEM
ODVESLAL DOMOV NAZAJ.

///

Radovednost

Živelala je pred davnimi časi ženica. Stanovala je na vrhu zellega griča v lepi beli hišici. Mimo hišice je držala široka cesta, na kateri je bilo vedno polno življenja. S ceste se je videlo v zeleno dolino in na rumeno žitno polje daleč naokrog vse do tja, koder se je družilo

nebo s sinjimi gorami. Dobra je bila ta ženica, a inola je poleg dobrih lastnosti tudi slabo lastnost: bila je nanreč silno radovedna. Ni ga bilo človeka, ki je šel mimo njene hišice, da ga ne bi pogledala ali ogovorila. Tako je živela dolgo let in njena radovednost se je ravila takorekoč v bolezen.

Dogodilo se je pa, da je prišel mimo njene hišice mož vedrih lic s popotno palico v roki. Kakor vsakogar, tako je ustavila ženica tudi tega noža s pozdravom: "Dober večer, mož! Kam gre vaša pot?" "Ej," je odgovoril nož, "naprej grem, naprej, kaj se hoče, dona niman, pa se moram potikati po svetu."

Ker je pa bila ženica dobra in ob enem radovedna, je povabila noža, naj ostane pri njej. In res. Mož je ostal, ženica ga je izpra-

ševala na dolgo in široko o njegovi domovini, o sorodnikih in o vsem mogočem. Mož je bil pa tudi radoveden. "Glej" je dejal sam pri sebi, "ta ženica je sama tu gori, jaz pa se moram potikati po svetu. Lepo bi bilo za me, ako bi mogel ostati tu. Stal bi pred durmi, ter gledal nino doč, in življenje bi teklo lepo, mirno naprej."

Tudi ženica si je mislila: "Sama sem, a prostora inam dovolj. Če bi imela noža, bi stala lahko ves dan na pragu in se pogovarjala s potniki."

Rečeno - storjeno. Ponudila mu je, če hoče ostati na gričku. On je bil zadovoljen. Stopila sta h gospodu župniku in ta ju je poročil.

Prve dni je bilo ženici lepo. Stala je na pragu - nož je pa kuhal. Toda, ker je bil tudi on velik radovednež, je hotel vsakogar videti, ki je šel mimo. Zaradi tega se ni mnogo brigal za kuho, in jedi so bile vsak dan prismojene. Nekega dne je ženica rekla nožu: "Vidiš, dragi moj, tako ne pojde več naprej! Sklenila sem sledeče: jaz bom stala pred hišo, kadar bo lepo vreme - takrat boš ti kuhal, kadar bo pa grdo, boš pa ti na pragu jaz bom pa skrbela za jed."

Mož je bil zadovoljen, in živela sta v miru dolgo let. Ženica je bila zunaj ob lepem vremenu, on pa v grden, in oba sta bila zadovoljna.

Zgodilo se je pa, da je prišla mimo hišice visoka gospa, oblečena v črno obleko in obdana s črnim pajčolanom. Nekaj nenavadnega je bilo to zanje, zato je bila radovednost tem večja.

"Dober večer, gospa," je pozdravila tujko, "kam vas vede pot?"

Tujka pa je molčala in šla mimo.

"Kam pa greste lepa gospa?" je izpraševala ženica nepreje, priteklo je tudi mož iz hiše.

"Ne sprašujte!" je dejala tujka "zgodí se lahko, da bosta kaznovana za svojo radovednost."

"Ah, povejte, gospa, kar povejte, kaj se nana hoče zgoditi?" sta hitela oba v eni sapi.

"Dobro, poveni" je dejala tujka, "jaz sem radovednost!"

/Nadaljevanje na zadnji strani/.

MARTIN KRPAN

/Nadaljevanje/.

Cesarica je to izgovorila, pa je šla spet v svoje hrame. Vseh gospodov je bilo jako sram. Kaj bi jih tudi ne bilo? Prebito jih je obronkala; prav kakor tacin gre! Krpan se je pa držal, da je bil skoraj hudega vremena podoben. Kakor bi se za Mokroon bliskalo, tako je streljal z očmi izpod srditega čela; obrvi so mu pa sršele ko dve metli. Da te treh! Tako je bilo vsem okoli njega čudno pri srcu! Če cesar je plaho od strani gledal, cesar! Pa vendar, ker sta bila vedno velika prijatelja, zato se je časi predrzne in reče mu: "Krpane, le ti molči; midva bova uže naredila, da bo prav."

Krpan ga pa nič ne posluša, temuž zadene si na desno ramo kaj, na levo pa mesarico, stopi k durim in reče: "Veste kaj? Bog vas obvari! Pa nikar kaj ne zamerite!"

Pa te besede prime za kljuko, pa kakor, da bi h tel iti.

Cesar poteče za njim: Čaki ne! Daj si dopovedati! Bog nas vari, saj menda nisi vedel!"

Krpan odgovori: "Koga? Menite, da nisem šel zadeti slišal, kali? Meni bi gotovo segla brada uže natri do pasa, ali pa še dalje, ko bi se ne zbedil vsak točen dvakrat; pa bo kdo pametal z menej? Kdo je pome poslal kočijo in štiri konje? Vi ali jaz? Dunaja ni bilo meni treba, mene pa Dunaju! Zdej se pa takisto dela z menej? In pa še za voljo mesa in vina moram očitko poširati? Uže nekatere matere ven jel kruh, črnega in belega; nekaterega očeta vino ven pil; ali nikjer, tudi pri vas nisem dobil take potrebe, kakršna je v Rasčrtu pri Klinčarju. Mi grjega na tom ovetu, kakor to, če se kaj da, potlej pa očita! Kdor neče dati, pa naj ima sam! Pa tudi kdo bi mislil, da lipove pravde šel zdej ni kraja ne konca? Ali je bilo tisto drevesce vaš bog ali kaj? Tak les raste za vsacim gonom, Krpana pa ni za vsacim vogalom, še na vsacem cesarskem dvoru ne, hvala Bogu. Darove pa spet take dajete, da človek ne more do njih; to je ravno, kakor bi naški miš na rep privezal, da se potlej vrti samo okoli sebe, doseči je pa vendar ne more. Petdeset malih vendar vina, pet in sto pogač, dvajset jancev in pa osem in štirideset krač; tako blago res ni siromak; ali kaj pomaga! Prodati ne smem; z Dunaja na Vrh pa tudi ne kaže prenašati! Pa jaz bom drugo naredil, kakor se nikomur ne zdi! Deske si bom znesel na dvorišče, in ako jih bo premalo, potlej bo pa drevje zapelo. Vse bom posekal, kar mi bo prišlo pod sekiro, bodi si lipa ali pa lipce, hučolesovina ali dobroletovina, nad kamnito ali pa nad leseno mizo; pa bom postavil sredi dvorišča kolibo in tako bom ležal, dokler bo rod moker, pa dokler bom imel kaj prigrizniti. Ampak to vam pravim: sa- še enkrat naj pride Brdavs na Dunaj, potlej pa zopet pošljite pome kočijo ali služabnika, ali pa še celo svojo hčer, ki ne mara zanj malo in dosti ne; pa bomo videli, kaj boste pripeljali z Vrha od Svete Trojice!"

Ako bo Krpan, mesa in kosti gotovo ne bo imel; ampak iz ovsene slame si ga boste morali natlačiti; pa se ga še vrabci ne bodo dolgo bali, nikar uže velikani! Mislil sem iti brez besedice govorjenja. Ker ste me pa sami ustavili, ne bodite hudi, če vam vsem katero grenko povedal; saj menda veste, kako je djel rajnik Jernejko na Golem: Al, ga bom s pogačo pital, kadar se s kom kregam! Kar ga bolj vjezi, to mu zabelim. Zdej pa le zdravi ostanite!"

Cesar pravi na to: "Martin, potrpi ne! Vsaj ne bodi tako neučakan. Ti ne pojdeš od naše hiše, verjemi, da ne! Saj sem jaz gospodar, veš".

VLAK DRVI V NEZNANE KRAJE
DEDEK MIHA JE "PREDOR"

"LE POČAKAJ?MALI JANKO,
ZDAJ DOBIŠ ŠE KOLODVOR."

R A D O V E D N O S T

/Nadaljevanje/.

V tistem hipu, pa se je zabliskalo, strašno zagrmelo in tema je nastala povsod.

Ko so se drugo jutro prebivalci doline prebudili, ni bilo bele hišice nikjer. Šli so na griček in videli tam čisto majhno hišico in v njej ženico in možička. Eden izmed vaščanov je vzel hišico domov, in glej čudo: bila mu je vremenski prerok. Kadar je deževalo, je bil zunaj možiček, ob lepem vremenu pa je bila na pragu ženica.

Tako je nastala "vremenska hišica". Možek in ženica morata za kazen prevelike radovednosti služiti ljudem kot vremenska preroka.

///

ŠALE IN UGANKE

Rešitev besedne uganke iz zadnje številke: Čas.
Rešitve ni prinesel nihče.

///